

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֵבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת וַיֵּשֶׁב

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ו' - חלק ט"ו

קונטרס 165

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹדוּן בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

אֲדָרָא רַבָּא

וְאֲדָרָא זֹטָא

מהתנא האלקי

רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

המגיד

עמוד היומי

מחלק ללמוד חדשי

וללמוד שנתי 354 ימות השנה

והוא מרפא לנפש ומאיר הנשמה באור יקרות

והלומדים בו יראו ישועות ונפלאות

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

חדש תמוז תש"ע לפ"ק

ע"ה"ק בית שמש תובב"א

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

תוכן הספר

א	הקדמה.....
ג	ודוי ותפלת השב.....
טו	שער ספר אדרא רבא קדישא.....
יח	תפלה קדם האדרא רבא.....
יט	ספר אדרא רבא קדישא.....
רנא	שער ספר אדרא רבא זוטא קדישא.....
רנג	תפלה קדם האדרא זוטא.....
רנד	ספר אדרא רבא זוטא קדישא.....
שעז	השכבה.....
שעה	קדיש על ישראל.....
שפא	תפלות ובקשות.....
שפג	תפלה להרי"ח זלה"ה מספר הלולא דרשב"י.....
שצב	תפלה ליוצאי חלציו מספר של"ה הקדוש.....
שצה	תפלת הרש"ש זיע"א.....
שצט	ספר גאולת הרשב"י.....
תלט	ספר שירה וזמרה.....
תנג	ספר תהילות הזחר.....
תקא	ספר תשובת הרשב"י.....
תקיט	עלון 27-28.....
תקכד	השבונות הזחר.....
תקכז	200 ספרים על הזחר וכתבי האריז"ל שהוצאנו לאור.....
תקלז	מפתח לימוד יומי.....
תקלז	מפתח לימוד חודשי.....

למעלה. משום כך צריך אדם למטה להתחבר עם אשתו בקדשה כדי שיתחזק באותו העולם. וכל זמן שאדם לא יצליח בעולם הזה (ס"א) ועל כל צורך לאדם שלא יפסיק את חנינו והמקור שלו בעולם הזה, ואם לא) הקדוש ברוך הוא עוקר אותו ונוטע אותו בכמה פעמים כמו מקדם.

בא ראה מה פתוב, העירותי מצפון ויאת. העירותי - זו ההתעוררות של הזיווג של האדם בעולם הזה, שהיא התעוררות מצד הצפון. ויאת - זו היא הנשמה הקדושה שפאה מלמעלה, והקדוש ברוך הוא שולח אותה מלמעלה, באה לעולם הזה ונכנסת לתוך בני אדם, כמו שאמרנו.

ממזרח שמש - זה המקום של אותו הנקר ששופע ויוצא, שמשם יוצאת הנשמה ומאירה. ויבא סגנים (כמו חמר) - אלו הם חילות העולם שבאים משום (בתוך) אותה ההתעוררות של הנשמות. כמו חמר - כמו שמתעורר אדם בגוף.

שקרי משום זה הקדוש ברוך הוא עושה זיווגים ומטיל נשמות בעולם, ונמצאת חברות למעלה ולמטה, והמקור של הכל הוא (ס"א יתה) ברוך. ומשום כך הקדוש ברוך הוא עשה את האדם, כדי להשתדל בדרךיו, ולא יפסיק את מקורו ומעינו לעולמים.

וכך מי שפסיק מקורו (מלמטה ומיבש אותו, בכיכול גורם להפסק למעלה, או (איוב יד) אלו מים מני: ונתר יתרבו ויבש. והואיל וכן אדם חוקם למטה כנגמא שלמעלה - מי שקורו ימיש מעשות פרות, כמו זה שלא רצה לישא אשה, או שנקא אותה והשתדל ולא יכל, אלו ששני הפכים הם זה מזה, (או אותו) שמיש מעשות פרות, אין לו תקנה לעולם.

לעלמין. ועל דא מיבעי ליה לבר נש דלא יפסיק נהרא ומקורא דיליה בהאי עלמא (גליון נה"ר רמז לקיימא קדישא דהתים בבשריה, דאיהו דונמא דהוא נה"ר רוא דצדיק דאתחבר בצד"ק בשרא לעילא, בגין כך בעי בר נש לתתא לאתחברא באתתיה בקדשה בגין דאתתקף ביה בשהוא עלמא). וכל זמנא דבר נש לא יצליח בהאי עלמא (ס"א) ועל דא מפעי ליה לבר נש דלא יפסיק נהרא ומקורא דיליה בהאי עלמא, ואי לא קדשא ברוך הוא עקר ליה ונטע ליה בכמה זמנין כמלקדמין.

תא חזי, מה כתיב, העירותי מצפון ויאת. העירותי, דא אתערוותא דזווגא דבר נש בהאי עלמא, דאיהו אתערוותא מסטרא דצפון. ויאת, דא היא נשמתא קדישא דאתיא מלעילא, וקדשא ברוך הוא משדר לה מלעילא. אתיא בהאי עלמא ועאלת בגו בני נשא כדקאמרן.

ממזרח שמש, דא אתר דההוא נהר דנגיד ונפיק דמתמן נפקת נשמתא ואתנהירת. ויבא סגנים (כמו חמר) אלין אינון חילין דעלמא דאתין בגין (ס"א גו) ההוא אתערוותא דנשמתין. כמו חומר, כגוונא דאתער בר נש בגופא.

דהא בגין דא, קדשא ברוך הוא עביד זיווגין ואטיל נשמתין בעלמא, וחברותא אשתפח לעילא ותתא ומקורא דכלא הוא (ס"א יתה) ברוך. ובגין כך קדשא ברוך הוא עבד ליה לבר נש בגין לאשתדלא בארהוי, ולא יפסיק מקוריה ומבוועא דיליה לעלמין.

וכך מאן דפסיק מקוריה, (מתתא ומיבש ליה בכיכול כאלו גרים ליה לאתפסקא לעילא, ברין (איוב יד) אלו מים מני ים ונתר יתרבו ויבש, והואיל ובר נש אתקם לתתא כדונמא דלעילא, מאן דמקוריה ימיש מלמעבר פיריו, כגון דין דלא בעא למיתב איתתא, או נסיב לה דאשתדל ולא יכל, אלו דתרוו הפכוו אינון דא מרא, (או ס"א תהוא) דמיש מלמעבר פיריו, לית ליה תקנה לעולם.

קדלות א) מענת לא יוכל לתקן, משום שלא רצה לשא אשה ולהשתדל בפריה ורביה, ואותו שהשתדל ונשא אשה ולא יכל, זה מתקן במאלי שקרוב לו, שהוא אחיו של אותו מת בלי בנים). כשייצא מן העולם הזה, אותו האיש לא נכנס לפרגוד ולא נוטל חלק בעולם ההוא [ונשמרתו לא נכללת במקום שכל הנשמות נכללו, ונגזרת דמותו משם, וזה שכתבו ונקרחה הנפש ההיא מלפני, הואיל וקד הוא, ברא לו הקדוש ברוך הוא ואל שנגאלנו מיד המשיחיים, וזה אחיו שקרוב אליו, שנאמר (דברים כה) כי ישבו אחים יחדו וגו', וכתוב בא אל אשת אחיך ויבם אתה וגו', משום שנשמרתו לא נכנסת לפני הקדוש ברוך הוא, אלא היא עומדת בחייו, משום שלא זכה להאיר בעולם הזה בגוף ההוא.

מי שלא זוכה במקום הזה, ילך למקום אחר ויזכה בו. כמו כן עין שדולק ואורו לא עולה, וכו' אותו ויגלה בו אור יצירה. עין הוא אדם, שכתוב (שם כ) כי האדם עין השדה. רוצה לומר, שהאדם כשהוא בעולם הזה וחולק ותאב ואוכל ושותה ומגדנע עם אשה ולא זוכה לבנים, זהו עין שדולק ואורו לא עולה, כלומר, נשמרתו לא זוכה באותו מתוך להיותו מוארה, אלא היא בחשכה).

בא ראה, כתוב (ישעיה מד) לא תהו בראה לשבת יצרה, שמשום כך עשה הקדוש ברוך הוא את האדם פראוי, כמו שאמרנו, והקדוש ברוך הוא עושה חסד עם העולם בא ראה מה כתוב, (בראשית כה) ויסף אברהם ויקח אשה ושמה קטורה. סוד הנשמה שביאה להתפקן כמו מקדם.

בא ראה באותו הגוף מה כתוב, (ישעיה נג) וה' חפץ דכאו החלי אם תשים אשם נפשו יראה זרע יצאין ימים וחפץ ה' בידו יצלה. וה' חפץ דכאו, בפסוק הזה יש להסתפל, למה חפץ? פדי שיטרה. אם תשים אשם - היה צריך להיות אם ישים אשם! מה זה אם תשים? אלא על הנשמה חוזר הדבר. אם הנשמה ההיא רוצה להתפקן פראוי - יראה לאותו הזרע שהתעסק בה האדם

מענת לא יוכל לתקן, קדלות א) בגין דלא בעא למיכב איתתא ולאשתדל בפריה ורביה, ומהוא דאשתדל ונכס איתתא ולא יכל, דא מתפקן

בפריה ורביה ליה דהוא אחו, ומהוא דמית בלא בגין) פד נפיק מהאי עלמא ההוא בר נש לא עאל פפרגודא ולא נטיל חולק בההוא עלמא (ונשמתייה לא אתכלילת באתר דכל נשמתיו אתכלילו, ואתגוד דיוקניה מתקן. תרא הוא דכתיב, (ויקרא כב) ונקרחה הנפש תהיא מלפני, הואיל וקרין הוא, ברא ליה קדשא ברוך הוא פריק (דף ע"א) דפרוק ליה מינא דמחבלין, ורא אחו דקרוב ליה שנאמר (דברים כה) כי ישבו אחים יחדו וגו', וכתוב בא אל אשת אחיך ויבם אותה וגו'. בגין דנשמתייה לא עאלת קמיה קדשא ברוך הוא, אלא היא קמא לבר. בגין דלא זכה לאנתרא בהאי עלמא כההוא גופא.

מאן דלא זכה בהאי אתר, יתד לאתר אחרא ויזכי ביה. בגוונא דא אעא דדליק ונהורא לא סליק ובמשון ליה ויסלק נהורא ביה ויגהיר. אעא הוא אדם דכתיב (שם כ) כי האדם עין השדה. רצונו לומר בר נש פד איהו בהאי עלמא ואול ותאוב ואכיל ושתו ואודונוג באיתתא ולא זכי לבגין. דא הוא אעא דדליק ונהורא לא סליק, כלומר נשמתייה לא זכאת כההוא גופא לאנתנרא אלא איהו בחשוכא).

תא חזי, כתיב, (ישעיה מה) לא תהו בראה לשבת יצרה, דקדשא ברוך הוא בגין דא עבד ליה לבר נש פדקא יאות פדאמרן. וקדשא ברוך הוא עבד טיבו עם עלמא. תא חזי, מה כתיב, (בראשית כה) ויסף אברהם ויקח אשה ושמה קטורה, רזא דנשמתייה אתת לאתתקנא כמלקדמין.

תא חזי, ההוא גופא מה כתיב, (ישעיה נג) ויין חפץ דכאו החלי אם תשים אשם נפשו יראה זרע יצאין ימים וחפץ יי בידו יצלה. ויין חפץ דכאו, האי קרא אית לאסתפלא ביה, אמאי חפץ בגין דיתדפי. אם תשים אשם, אם ישים אשם מיבעי ליה, מאי אם תשים. אלא לנשמתייה אהדר מלה. אי ההיא נשמתייה בעיא לאתתקנא כדקא יאות, יראה זרע. בגין דההיא נשמתייה אזלת ושאטת ואיהי זמינא לאעלא בההוא זרע דאתעסק בה בר נש

זרע, משום שאותה הנשמה הולכת ומשוטטת ומזמנת להכנס

בפריה ורביה, ואז יאריך ימים,
וחפץ ה' - זו התורה - בידו
יצלח.

בא ראה, אף על גב שאדם
משתדל בתורה יומם ולילה
ומקורו ומעניו עומד בו לחנם,
אין לו מקום להכנס לפרגוד.
והרי נאמר שבאר המים, אם לא
נכנס בה אותו המקור והמעין,
אינה באר, שהבאר והמקור הם
יחד והם סוד אחד, ובארנו.

כתוב (תהלים קכז) שוא לכם
משכימי קום מאחרי שבת אכלי
לחם העצבים בן יתן לידידו
שנא. בא ראה פמה הם חביבים
דברי התורה, שבכל דבר ודבר
בתורה יש בו סודות עליונים
קדושים, והרי נאמר שבאשר נתן
הקדוש ברוך הוא התורה
לישראל, את כל הגנוזים
העליונים הקדושים כלם נתן
להם [ולכם] בתורה, וכלם נתנו
לישראל בשעה שקבלו התורה
בסיני.

בא ראה, שוא לכם משכימי קום
- אלו הם היחידים שנמצאים,
ושאינם זכר ונקבה כדאי,
ומקדמים בבקר לעבודתם, כמו
שנאמר (קהלת ד) יש אחד ואין שני
וגו', ואין קץ לכל עמלו. מאחרי
שבת - מאחרים המנוחה, כמו
שנאמר פי בו שבת, משום
שהאשה אל האדם היא נחת
ודאי אצלו.

אכרי לחם העצבים, מה זה לחם
העצבים? שבאשר לאדם יש
בנים, אותו לחם שאוכל, אוכל
אותו בשמחה וברצון הלב. וזה
שאין לו בנים, אותו לחם שאוכל
הוא לחם של עצב, ואלו הם
אכלי לחם העצבים ודאי.
בן יתן לידידו שנא, מה זה יתן
לידידו? זהו שמקורו מברך,
שהקדוש ברוך הוא נותן לו שנה

פריה ורביה, וכדין יאריך ימים. וחפץ יי דא
אורייתא בידיה אצלח.

הא חזי, אף על גב דבר נש אשתדל
באורייתא יממא וליליא, ומקוריה
ומבוועיה קיימא ביה למגנא, לית ליה אתר
לאעלא לפרגודא. והא אתמר דבירא דמא
אי ההוא מקורא ומבוועא לא עאל ביה, לאו
איהו באר, דבירא ומקורא, פחדא אינון,
ורזא חדא איהו, ואוקימנא.

כתוב, (תהלים קכז) שוא לכם משכימי קום
מאחרי שבת אכלי לחם העצבים בן
יתן לידידו שנא. תא חזי, פמה חביבין אינון
מלי דאורייתא. דכל מלה ומלה דאורייתא
אית ביה רזין עלאין קדישין. והא אתמר דכד
יהב קדשא בריהו הוא אורייתא לישראל, פל
גנניזין עלאין קדישין פלהו יהב להו (ובלהו)
באורייתא, וכלהו אתיהיבו להו לישראל
בשעתא דקבילו אורייתא בסיני.

הא חזי, שוא לכם משכימי קום, אלין
אינון יחידים דאשתפחו, דלאו אינון
דבר ונוקבא כדקא יאות, ואקדמן בצפרא
לעבידתיהו. פמה דאת אמר, (קהלת ד) יש אחד
ואין שני וגו' ואין קץ לכל עמלו. מאחרי
שבת. מאחרין נייחא, פמה דאת אמר, פי בו
שבת. בגין דאתתא לגבי בר נש איהי נייחא
לגביה ודאי.

אכרי לחם העצבים, מאי לחם העצבים.
דכד בר נש אית ליה בנין, ההוא
נהמא דאכיל, אכיל ליה בחדוה וברעותא
דלפא. וההוא דלית ליה בנין, ההוא נהמא
דאכיל איהו נהמא דעציבו. ואלין אינון
אוכלי לחם העצבים ודאי.

בן יתן לידידו שנא, מאי יתן לידידו, דא

בעולם ההוא, כמו שגאמר (משלי א) ושכבת וערבה שנתך, משום שיש לו חלק בעולם הבא, כדי שאותו האיש ישכב ויהנה בעולם הבא ההוא כראוי.

יש אחד ואין שני וגו', יש אחד - זהו אדם שהוא יחידי בעולם, לא יחידי כראוי, אלא שהוא בלי זיווג. ואין שני - שאין עמו סמך. גם בן - שיקים שמו בישראל לא השאיר. ואח אין לו - שייביא אותו לתקון.

ואין קץ לכל עמלו - שהוא עמל תמיד, שמקדים יום ולילה. גם עינו לא תשבע עשר - ואין לו לב להשגית ולומר, למי אני עמל ומחסר את נפשי מטובה.

ואם תאמר שכדי שיאכל וישתה יותר ויעשה משתה בכל יום תמיד - לא כף, שהרי הנפש אינה נהנית ממנו. אלא ודאי הוא מחסר את נפשו מטוב של האור של העולם הבא משום שזוהי נפש חסרה, שלא השלמה כראוי. בא ראה כמה חס הקדוש ברוך הוא על מעשיו, משום שרוצה שיחזקן ולא יאבד מאותו העולם הבא, כמו שאמרנו.

רבי חייא שאל, זה שהוא צדיק שלם ומשתדל בתורה זמים ולילות וכל מעשיו לשמו של הקדוש ברוך הוא ולא זכה לבנים בעולם הזה, כמו שהשתדל בהם ולא זכה, או שהיו לו ומתו - מה הם לעולם הבא? אמר לו רבי יוסי, מעשיו והתורה ההיא מגנים עליו לעולם ההוא.

אמר רבי יצחק, עליהם ועל

הוא דמקוריה מברך, דקדשא בריך הוא יהב ליה שינה בההוא עלמא כמה דאת אמר, (משלי א) ושכבת וערבה שנתך. בגין דאית ליה חולקא בעלמא דאתי. בגין דההוא בר נש שכיב ויתהני בההוא עלמא דאתי כדקא יאות.

יש אחד ואין שני וגו'. יש אחד, דא הוא בר נש דאיהו יחידי בעלמא, לא יחידי כדקא יאות, אלא דאיהו בלא זיווגא. ואין שני, דלית עמיה סמך. גם בן, דיוקים שמיה בישראל לא שבק. ואח אין לו לאייתא ליה לתקונא.

ואין קץ לכל עמלו, דאיהו עמל תדיר דאקדים ימא ולייליא. גם עינו לא תשבע עשר, ולית ליה לבא לאשגחא ולמימר למי אני עמל ומחסר את נפשי (ד' ט' 192) מטובה.

ואי תימא דבגין דייכול וישתי תיר ויעבד משתיא בכל יומא תדיר, לאו הכי. דהא נפשא לא אתהני מניה, אלא ודאי איהו מחסר לנפשיה מטיבו דנהורא דעלמא דאתי. בגין דדא היא נפשא חסרא, דלא אשתלימת כדקא יאות. תא חזי, כמה חס קדשא בריך הוא על עובדוי, בגין דקא בעי דיתפקן, ולא יתאביד מההוא עלמא דאתי כדקאמרן.

רבי חייא בעא, האי דאיהו זכאה שלימא ואשתדל באורייתא יומי וליילי וכל עובדוי לשמא דקודשא בריך הוא, ולא זכה לבגין בהאי עלמא כגון דאשתדל בהו ולא זכה, או דהו ליה ומיתו. מה אינון לעלמא דאתי. אמר ליה רבי יוסי,

עובדוי וההיא אורייתא, קא מגינן עליה לההוא עלמא. אמר רבי יצחק, עליהו ועל אינון זכאי קשוט, (בגין רבי יוחנן דהו ליה בגין ומיתו,

ובגוון רבי חנקניה דאיהו עקרו) **עֲלִייהו כתיב**, (ישעיה נז) **כי כה אמר יי לַסְּרִיסִים אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ אֶת שַׁבְּתוֹתַי וּבַחֲרוּ בְּאֲשֶׁר חִפְצָתִי וּמַחְזִיקִים בְּבְרִיתִי. מַה כְּתִיב בַּתְּרִיה, וְנִתְתִּי לָהֶם בְּבֵיתִי וּבְחֻמוֹתַי יָד וְשֵׁם טוֹב מִבְּנִים וּמִמְּבֹנֹת שֵׁם עוֹלָם אֶתֶן לּוֹ אֲשֶׁר לֹא יִפְרֹת. בְּגִין דְּאֵלִין אֵית לֹן חוֹלְקָא לְעֵלְמָא דְאַתִּי. אָמַר לִיה רַבִּי יוֹסִי, יְאֹת הוּא וְשִׁפּוּר.**

הָא חֲזִי, זַפְּאָה שְׁלִים דְּהוּו כָּל אֵלִין בִּיה, וְאַשְׁתְּלִים פְּדָקָא יְאֹת, וּמִית בְּלֹא בְּנִין, וְהָא קָא יְרִית דּוּכְתִּיה בַּהֲהוּא עֵלְמָא, אַתְתִּיה בְּעֵיָא לִיבּוּמִי אוּ לָא. אִי תִימָא דְלַבְעֵי לִיבּוּמִי, הָא בְּרִיקְנָא אִיהוּ, דְּהָא אַתְרִיה קָא יְרִית בַּהֲהוּא עֵלְמָא.

אַלְא וְדָאִי בְּעֵיָא לִיבּוּמִי, בְּגִין דְּלֹא יַדְעִינן אִי הָוָה שְׁלִים בְּעוֹבְדוֹי אִי לָאו. וְהָא אִי אַתִּיבַּמַּת לֹא הָוָה בְּרִיקְנָא. בְּגִין דְּאַתֵּר אֵית לִיה לְקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא דְּהָא בַּר נֶשׁ הָוָה בְּעֵלְמָא וּמִית בְּלֹא בְּנִין וּפּוֹרְקָא לֹא הָוִי לִיה בְּעֵלְמָא, פִּינּוֹן דְּמִית הָאִי זַפְּאָה שְׁלִים וְאַתְתִּיה אַתִּיבַּמַּת, וְאִיהוּ אַתְרִיה יְרִית. אַתָּא הֲהוּא בַּר נֶשׁ וְאַשְׁתְּלִים הָכָא, וּבִין כֶּף וּבִין כֶּף קַדְשָׁא בְּרִיף הוּא, אַתֵּר זְמִין לִיה לְעֵלְמָא עַד דְּיִימּוֹת הָאִי זַפְּאָה שְׁלִים, וְיִשְׁתְּלִים אִיהוּ בְּעֵלְמָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב (במדבר לה) כִּי בְעִיר מִקְלָטוֹ יֵשֵׁב עַד מוֹת הַפֶּהֶן הַגָּדוֹל וְגו'.

וְדָא הוּא דְתַנְיִנן, בְּגִין זְמִינִין אֵינּוֹן לְצַדִּיקָא בְּמִיתַתְהוֹן, בְּחִייהוֹן לֹא זְכוּ וּבְמִיתַתְהוֹן זְכוּ. וּבְגִין כֶּף כָּל עוֹבְדוֹי דְקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא כְּלָהוּ קָשׁוּט וְזָכוּ, (ס"א וְח"ס) וְחִיִּים עַל כָּלָא. (קהלת ד) טוֹבִים הַשְּׁנִים מִן הָאֶחָד אֲשֶׁר יֵשׁ לָהֶם שָׂכָר טוֹב בְּעַמְלָם, אֵלִין אֵינּוֹן דְּמַתְעַסְקִין בַּהֲאִי עֵלְמָא לְאוֹלָדָא בְּנִין. דְּאֵינּוֹן בְּנִין

אוֹתָם צַדִּיקֵי הָאָמַת, (קמ"ו רבי יוחנן שְׁהוּ לֹא בְּנִים וּמְתוּ, וּכְמוּ רַבִּי חֲנֻקְיָה שְׁהוּא עֲקָר) עֲלִייהָם כְּתוּב (ישעיה נז) כֹּה אָמַר ה' לַסְּרִיסִים אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ אֶת שַׁבְּתוֹתַי וּבַחֲרוּ בְּאֲשֶׁר חִפְצָתִי וּמַחְזִיקִים בְּבְרִיתִי. מַה כְּתוּב אַתְרִיו? וְנִתְתִּי לָהֶם בְּבֵיתִי וּבְחֻמוֹתַי יָד וְשֵׁם טוֹב מִבְּנִים וּמִמְּבֹנֹת שֵׁם עוֹלָם אֶתֶן לּוֹ אֲשֶׁר לֹא יִפְרֹת, מִשּׁוּם שְׁלֹא לָהּ יֵשׁ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא. אָמַר לּוֹ רַבִּי יוֹסִי, נָאָה הוּא וְיִפְּהָ.

בְּא רָאָה, צַדִּיק שְׁלָם שְׁהִיוּ בּוֹ כָּל אֵלָה וְהַשְׁלָם פְּרָאוּי וּמַת בְּלִי בְּנִים, וְהָוָה יוֹרֵשׁ מְקוֹמוֹ בְּעוֹלָם הַהוּא - הָאֵם אֲשֶׁתּוֹ צְרִיכָה יְבוּס אוּ לֹא? אִם תֵּאמַר שְׁצַרִּיכָה לְהַתְיַבֵּס, הָרִי זֶה לְרִיקְנוּת, שְׁהָרִי אַתְּ מְקוֹמוֹ יִרֵשׁ בְּעוֹלָם הַהוּא. אֲרָא וְדָאִי צְרִיכָה לִיְבוּס, מִשּׁוּם שְׁאֵינְנוּ יוֹדְעִים אִם הִיָּה שְׁלָם בְּמַעֲשָׂיו וְאִם לֹא. וְאִם הִיא מְתִיבַמַּת, זֶה לֹא הִיָּה בְּרִיקְנוּת, מִשּׁוּם שֵׁיִשׁ מְקוּם לְקַדוּשׁ-בְּרוּף-הוּא לְאִישׁ הַזֶּה שְׁהִיָּה בְּעוֹלָם וּמַת בְּלִי בְּנִים וְגוֹאֵל לֹא הִיָּה לּוֹ בְּעוֹלָם. פִּינּוֹן שְׁהַצַּדִּיק הַשְׁלָם הַזֶּה מַת וְאֲשֶׁתּוֹ מְתִיבַמַּת, וְהוּא יִרֵשׁ אֶת מְקוֹמוֹ, בְּא הָאִישׁ הַהוּא וּמִשְׁתַּלֵּם בְּאֵן, וּבִין כֶּף וּבִין כֶּף הַקַּדוּשׁ בְּרוּף הוּא מְזַמֵּין לּוֹ מְקוּם לְעוֹלָם עַד שְׁיִמּוֹת הַצַּדִּיק הַשְׁלָם הַזֶּה וְהוּא יִשְׁתַּלֵּם בְּעוֹלָם. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (במדבר לב) כִּי בְעִיר מִקְלָטוֹ יֵשֵׁב עַד מוֹת הַפֶּהֶן הַגָּדוֹל וְגו'.

וְזֶהוּ שְׁשִׁנּוּ, בְּנִים מְזַמְנִים לְצַדִּיקִים בְּמִיתַתָּם. בְּחִייהָם לֹא זְכוּ, וּבְמִיתַתָּם זְכוּ. וּמִשּׁוּם כֶּף כָּל מַעֲשָׂיו שֶׁל הַקַּדוּשׁ בְּרוּף הוּא כָּלָם אָמַת וְזָכוּת, (ח"ס) וְחִיִּים עַל הַכָּל. (קהלת ד) טוֹבִים הַשְּׁנִים מִן הָאֶחָד אֲשֶׁר יֵשׁ לָהֶם שָׂכָר טוֹב בְּעַמְלָם - אֵלִיו הֵם שְׁמַתְעַסְקִים

בעולם הזה להוליד בנים, שאותם בנים שהשאירו, בגללם יש להם שכר טוב בעולם הזה ובגללם יורשים אבותיהם חלק בעולם ההוא, ובארורו.

בא ראה, הקדוש ברוך הוא נוטע אילנות בעולם הזה. אם הצליחו - יפה. לא הצליחו - עוקר אותם ושותל אותם אפלו כמה פעמים, ומשום כך כל דרכי הקדוש ברוך הוא הן לטוב ולתקן את העולם.

בא אל אשת אחיך ויבם אתה. שהרי יהודה וכל השבטים היו יודעים את זה ועקר הדבר והקם זרע, משום שאותו הזרע צריך להתפקד הדבר ולגלם גלם לתקון שלא יפרד הזרע משורשו כראוי, זהו שכתוב (איוב לד) ואדם על עפר ישוב.

ובשנתקן אחר כך כראוי, אלו משתבחים בעולם ההוא, משום שהקדוש ברוך הוא מתרצה בהם, ומשום כך פתוב (קהלת ד) ושבח אני את המיתים שפכר מתו, דקא, מן החיים אשר הם חיים עדנה. מה זה עדנה? כמו שנאמר (בראשית יח) אחרי בלתי היתה לי עדנה, וכתוב (איוב לג) ישוב לימי עלומיו.

וטוב משניהם את אשר עדין לא היה (שלא שב לימי עלומיו) אשר לא ראה את המעשה הרע אשר נעשה פחת השמש. וטוב משניהם את אשר עדין לא היה, שלא שב לימי עלומיו ולא צריך להתפקד ולא סובל חטאים ראשונים, משום שהקדוש ברוך הוא נתן לו מקום מתקן בעולם ההוא כראוי.

בא ראה מה פתוב? (קהלת ח) ובכך ראיתי רשעים קברים וגו', כמו שנאמר משום שהקדוש ברוך הוא עושה חסד ולא רוצה

דשקו, בגיניהון אית לון אגר טב בההוא עלמא, ובגיניהו ירתין אבהן דלהון חולקא בההוא עלמא ואוקמוה.

הא חזי, קדשא בריך הוא נטע אילנין בהאי עלמא אי אצלחו יאות, לא אצלחו אעקר לון ושתל לון אפילו כמה זמנין. ובגין כך פל ארחוי דקודשא בריך הוא כלהו לטב ולא תקנא עלמא:

בא אל אשת אחיך ויבם אותה, דהא יהודה וכלהו שבטין הוו ידעי דא. ועקרא דמלתא, והקם זרע. בגין דההוא זרע אצטריך לאתתקנא מלה ולמגלם גולמא לתקונא דלא יתפרש גזעא משרשיה כדקא יאות, דהא הוא דכתיב (איוב לד) ואדם על עפר ישוב.

וכד מתפקד לבתר כדקא יאות, אלני משתבחין בההוא עלמא בגין דקדשא בריך הוא אתרעי בהו. ובגין כך פתיב, (קהלת ד) ושבח אני את המיתים שפכר מתו, דייקא. מן החיים אשר המה חיים עדנה. מאי עדנה, כמה דאת אמר (בראשית יח) אחרי בלתי היתה לי עדנה. וכתיב (איוב לג) ישוב לימי עלומיו.

וטוב משניהם את אשר עדין לא היה (ולא שב לימי עלומיו) אשר לא ראה את המעשה הרע אשר נעשה תחת השמש. וטוב משניהם את אשר עדין לא היה, דלא שב לימי עלומיו ולא אצטריך לאתתקנא, ולא סביל חובין קדמאי, בגין דקדשא בריך הוא (דף קפח ע"א) יב ליה אתר מתקנא בההוא עלמא כדקא יאות.

הא חזי, מה כתיב, (קהלת ח) ובכך ראיתי רשעים קברים וגו', כמה דאתמר. בגין דקדשא בריך הוא עביד טיבו ולא בעא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

הקדמה

י'שמחו ה'לומדים וי'עלו ה'צדיקים הדבקים בתורת הרשב"י הקדוש "יְרוֹן מִדָּשָׁן בֵּיתְךָ וְנַחַל עֲדָנֶיךָ תִּשְׁקֶם". בהגלות נגלות אור יקרות האדרות הקדושים בהוצאה נפלאה ומיוחדת מחולק ל-30 יום, וכן ללמוד עמוד יומי במשך שנה, ולסיים ביומא דהילולא ל"ג בעומר, אשר כידוע כל העץ חיים כלול ומושרש מהאדרות, ועצם ההגיה בו מביאה את האדם לשמחה ולרוח הקודש, כמו שכתב מהרח"ו בשם האריז"ל (עיין בשער רוח הקודש יא): וזה לשונו: "גם אמר לי הרב אברהם הלוי יצ"ו, שאמר לו מורי ז"ל עצה לענין ההשגה והיא זו: שלא ישיח שיחה בטלה, ושיקום בחצי הלילה ויבכה על חסרון הידיעה, ושילמוד בזוהר דרך בקיאות בלבד בלי שיעמיק בעיון ארבעים או חמישים עלים בכל יום, ושיקרא בספר הזוהר פעמים רבים" עכ"ל ז"ל.

ומרנא הרי"ח הטוב, בספרו "בן איש חי" (פרשת שמות שנה שניה), כתב וזה לשונו: כתבו המקובלים ז"ל: דגדול פועל הנעשה מעסק התורה ביום שבת, אלף פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול. עכ"ל ק. ובאורו: על פי מאמר חז"ל, דיומו של הקב"ה אלף שנים, שנאמר "כי אלף שנים בעיניך כיום אתמול" וגו' – ושבת קודש היא מעין עולם הבא – זאת אומרת, כיומו של הקב"ה. (מצא חן במדבר). אשר על כן, כל פעולה קדושה בשבת קודש, עולה אלף ידות, לערך ימי החול.

ונרמז בדברי דוד המלך ע"ה [תהילים ק"י ג'] "עמך נדבות ביום חילך בהדרי קודש מרחם משחר לך טל ילדותך" – שכאשר עמך מתנדבים ללמוד ביום שבת קודש – שזה "יום חילך", שלימוד בשבת קודש הוא כפול אלף. – "בהדרי קודש" – זה זוהר הקדוש שלימוד שעה בו הוא כלימוד שנה פשט כדברי הכסא מלך.